

הכיפה המקופלת בבית הכנסת

ספור על רבי אריה לויין, כעס, וכחה של סליחה

רבי אריה לוי - אוהב ישראל

רבי אריה לוי היה צדיק ירושלמי מיוחד. הוא אהב כל יהודי ויהודי בכל הלב, בדיוק כפי שהשם אוהב את ילדיו. הוא תמיד הסתכל על אחרים ב"עין טובה".

A photograph of the interior of a synagogue. In the foreground, several men and boys are seen from behind, standing in rows and holding prayer books. They are wearing white shirts, dark trousers, and white kippot. The synagogue has a high, vaulted ceiling with stone walls and several arched windows with colorful stained glass. Sunlight streams in through the windows, creating a warm, golden glow. In the background, a wooden ark (Aron Kodesh) is visible, and a rabbi is seated inside it, facing the congregation. The overall atmosphere is solemn and reverent.

אור של תפילה

בבית הכנסת יש אורה של קדושה.
המתפללים עומדים מול השם. לדבר
עם השם זה דבר שממלא את הלב
באור, בשלום ובשמחה.

הַאֲוִרָה מִן הַחוּץ

לפתע, נכנס בַּהֶסּוּס אָדָם שֶׁלֹא הִגִּיעַ לְכָאן בַּדֶּרֶךְ כָּלֵל.
הוא הוֹצִיא מִכִּיסוֹ כִּיפָה מְקוּפָּלֶת וְהִנִּיחַ עַל רֹאשׁוֹ.
רַבִּי אֲרִיֶה הֵבִיט בּוֹ בְּאַהֲבָה וְחָשַׁב: "מָה שְׁלוֹמוֹ שֶׁל יְהוּדִי זֶה?"

נֵר הַנֶּשֶׁמָה

רַבִּי אַרְיֵה הֶבִין מֵיד: הָאִישׁ הִגִּיעַ כִּי יֵשׁ לוֹ
הַיּוֹם "יֶאֱרָצִיט" (יוֹם הַזְכָּרוֹן לְפִטְרֵת אָבִיו).
הוּא בָּא לְבֵית הַכְּנֶסֶת כְּדִי לֹמַר אֶת תְּפִלַּת
הַקָּדִישׁ לְעֻלּוֹי נִשְׁמָתוֹ.

הזמן לשבח את השם

רגע הקדיש הגיע. התפילה הסתיימה, וכל האבלים עמדו על רגליהם.
זהו הזמן לשבח את מלך העולם ולרומם את נשמות הנפטרים.
כולם צפו שגם האורח יפתח את פיו.

הַשְׁתִּיקָה הַכּוֹאֶבֶת

אַבֵּל מִפִּיּו שֶׁל הָאוֹרֶחַ... שֶׁקֵּט מִחֶלֶט.
הָאִישׁ עֶמֶד בַּשְׁתִּיקָה רוֹעֶמֶת. שִׁפְתָיו הֵיוּ
חֲשׂוּקוֹת וְלִבּוֹ הָיָה נָעוּל וְאָטוּם. הוּא
סָרַב לֹאמַר אֶת הַמָּלִים.

מַבָּט שֶׁל חֲמֵלָה

רַבִּי אַרְיֵה רָאָה אֶת הַמַּחֲזָה הַמוֹזָר.
אָבֵל בְּעֵינָיו לֹא הָיָה כַּעַס, רַק סִקְרָנוּת
וְרַחֲמִים. "הָאֵם שָׂכַח הָאִישׁ אֶת
הַמְּלִים? אוֹלֵי יֵשׁ לוֹ קִשִּׁי עֲמוֹק?"
חָשַׁב הָרַב. "אֲנִי חַיֵּב לַעֲזֹר לְאָחִי
הַיְּהוּדִי!"

אָחי הַיָּקָר, הֲאֵם יֵשׁ
לְךָ הַיּוֹם "יֵאֲרָצִיִּיט"?
מֵדוּעַ לֹא אָמַרְתָּ קִדְיֵשׁ?

נִיגוּשׁ בְּרִכּוֹת

אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, רַבִּי אַרְיֵה נֶגֶשׁ
אֵלָיו וְהִנֵּיחַ אֶת יָדוֹ הַחֲמָה עַל
כַּתְפוֹ.

"אבא שלי התנהג אלי מאוד
ברע בעבר. אני בא לכאן בכל
שנה בכוונה כדי לא לומר קדיש!
אני עדין מלא בכעס."

הכעס הסמוי נחשף
האיש פתח את לבו והודה בכאב עמוק:

לפתח את הלב מחדש

רבי אריה מאיר את הדרך:

"בני, הפעם רק כובל ופוגע בך.
הוא מלך שהשלוש שלו! כאשר
אנחנו מסגלים לסלח למטה, השם
מאיר אותנו באהבתו מלמעלה.
זה הזמן לשחרר ולעשות שלום."

"הַקִּדִּישׁ שֶׁבִּקֵּעַ מֵהַלֵּב"

הַקִּרְחַ הַפָּשׁוּר. הָאִישׁ בָּכָה בְּשִׁקָּט וְשִׁחָרַר אֶת עֵבְרוֹ. הוּא פָּתַח אֶת פִּיו וְאָמַר
קִדִּישׁ, מְשַׁבַּח אֶת ה' זָכָה סוּף סוּף לְשָׁלוֹם וּמְנוּחָה.

הבחירה שלנו - שני שבילים

לבחר לשחרר את הכעס –
זו הדרך לתקן את עצמנו!

הלב המקופל

כועס, אטום, רחוק מאהבה.

הלב הפתוח

סולח, מאיר, קרוב לשם.

להדמות לבורא עולם

"מה הוא רחום, אף אתה רחום". כאשר אנחנו מסגלים לסלח ליהודים אחרים, אנחנו מתדמים לבורא עולם ומרגישים את אהבתו שופעת עלינו!

חֹשְׁבִים יַחַד בִּכְתָּה

1.

איך לדעתכם
הרגיש האיש
בלבו אחרי
שסוף סוף
אמר קדיש?

2.

מדוע לדעתכם
רבי אריה לויין
דבר במלים כל
כך רכות ולא
צעק על האיש
בבית הכנסת?

3.

חשבו על פעם
שכעסתם מאוד.
איך האמונה בשם
יכולה לעזור לנו
לסלח למישהו
שפגע בנו?

